

řádná plná moc, podepsaná Všeobecným pensijním ústavem v Praze. Dr. Bedřich B. však ve lhůtě vyzvání tomu nevyhověl. Nelze tedy tvrditi, že jest žalovanou stranou vlastně Všeobecný pensijní ústav v Praze a že se tu jedná vlastně jen o nesprávné označení, které bylo by lze z úřední moci opravit, nýbrž bylo nutno jednati podle § 7 c. ř. s., poněvadž zmocnění Všeobecného pensijního ústavu v Praze ve lhůtě nebylo podáno a musel soud vysloviti zmatečnost napadeného rozsudku i veškerého předchozího řízení.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Odvolací soud posoudil věc správně po právní stránce. Rekurentčino srovnání Všeobecného pensijního ústavu a Úřadovny I. s hlavním a po-
bočnými závody není případné, hledíc k rozdílům v účeli, působnosti a složení oněch právnických osob. Spornou otázku lze posouditi jedině podle zákona o pensijním pojištění, jehož příslušné předpisy jsou uvedeny v napadeném usnesení. Žalobkyně pochybila tím, že žalovala výkonný orgán právnické osoby a ne tuto, totiž Všeobecný pensijní ústav. Úřadovna může sice nastupovati i na soudě a i jinak právně jednati, ale vždy jen jako orgán Všeobecného pensijního ústavu, nemůže proto býti žalována vlastním jménem ze závazků, jichž splnění může se žalující strana domáhati jen na pensijním ústavu jako vlastním zavázaném, byť šlo o závazek sjednaný Úřadovnou jako jeho orgánem. Odvolací soud pokusil se o nápravu vady způsobem vytčeným v § 6 c. ř. s., ale Všeobecný pensijní ústav odepřel svou spolučinnost, bez níž nemůže dojíti k odklizení zmatku, záležejícího v nedostatku procesní způsobilosti strany skutečně žalované. Jako výkonný orgán Všeobecného pensijního ústavu není Úřadovna oprávněna podepsati za ústav procesní plnou moc, a neplatí po této stránce předpis § 1010 obč. zák. Nezbylo tudíž, než vysloviti zmatečnost řízení provedeného s Úřadovnou.

Čís. 7335.

Majitel obchodní místnosti neručí podle § 1318 obč. zák. za úraz pádem žebříku v obchodní místnosti.

(Rozh. ze dne 20. září 1927, Rv II 764/26.)

Žalobce utrpěl úraz tím, že v prodejně žalovaného padl na něho žebřík, opřený o regál. Žalobu o náhradu škody procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Žalobce opírá náhradní nárok o to, že spadl na něho žebřík opřený o obchodní regál a že žalovaná neučinila potřebných opatření, by bylo zabráněno spadnutí (zřícení) žebříku. První soud zjistil, že žebřík stál v koutě as 2½ m od žalobce a že se vyvlékl as v poledne před tím a byl postaven kýmsi do zmíněného kouta a opřen o zed'.

K němu přistoupil snad M. a domníváje se, že je zavěšen, přirazil jej ku zdi, čímž se stalo, že žebřík spadl k zemi, převáživ se horním koncem, padl na záda jakémusi pánovi, pak převážil se a druhým koncem udeřil žalobce buď do hlavy nebo do šíje. Toto zjištění není napadeno. Předpokladem ručení majitele bytu (v tomto případě obchodní místnosti) podle § 1318 obč. zák. jest, aby poškozený byl zasažen věcí nebezpečně zavěšenou nebo postavenou mimo byt (obchodní místnost), tedy, by věc vypadla z bytu ven (srovnej Krainz-Ehrenzweig, Systém § 404, Randa, O závazcích k náhradě škody str. 56). Tím vysvětluje se též přísné ručení vlastníka bytu, ježto poškozený, jsoucí mimo místnost, nemá zpravidla možnosti, by zjistil osobu úraz zavinivší. V tomto případě přihodil se úraz v místnosti samé, kde stál žebřík spadnuvší na žalobce. Neručí tedy žalovaná za úraz podle ustanovení § 1318 obč. zák. Proto nebylo třeba zabývatí se otázkou, zda žebřík po rozumu tohoto zákonného ustanovení byl nebezpečně postaven.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání, uplatňující dovolací důvody § 503 čís. 2 a 4 c. ř. s., není opodstatněno. Že žalovaná zavinila škodu, jejíž náhrady se žalobce domáhá, dovolání blíže ani nedoličuje, ale míní, že odvolací soud mylně posoudil věc po stránce právní, vyloučiv ručení žalované podle § 1318 obč. zák. proto, že poškozený byl věcí nebezpečně zavěšenou, pokud se týče postavenou zasažen v obchodní místnosti žalované, tudíž nikoli mimo tuto místnost. Než s právním názorem odvolacího soudu jest plně souhlasiti a odkazuje se ve směru tom nejen na správné důvody napadeného rozsudku, nýbrž i na zdejší rozhodnutí, uveřejněné ve sb. n. s. pod čís. 4132, kde bylo vysloveno a blíže odůvodněno, že ručení podle § 1318 obč. zák. nevztahuje se sice jen na věci, jež spadly z vnitra místnosti, nýbrž i na jiné věci, které jsou v souvislosti s používáním místnosti, avšak za předpokladu, že byly nebezpečně vyvěšeny nebo položeny na stěně nebo jinde mimo byt. Zdůrazňuje-li dovolání, že výrazu »byt« v § 1318 obč. zák. jest rozuměti v širším slova smyslu a že spadají sem i případy, kde nejde právě o byt, nýbrž o jiné místnosti, má pravdu, ale přezírá, že odvolací soud nevyslovil odchylného právního názoru. Pokud však dovolání proti Krainz-Ehrenzweigovi a Randovi, jichž se dovolává odvolací soud, poukazuje na Stubenrauchův komentář k obecnému občanskému zákoníku, jest pravda, že tento komentář uvádí k § 1318 obč. zák. (vydání 1903, druhý díl, str. 680), že nerozhoduje, zda škoda vznikla uvnitř domu (na příklad na dvoře) či na ulici; ale tím se Stubenrauch neocitá v rozporu s tím, co učí Krainz-Ehrenzweig a Randa, najmě nemůže z toho žalovaný nic těžiti pro sebe, když úraz se mu nepřihodil uvnitř domu, nýbrž uvnitř bytu, pokud se týče obchodní místnosti žalované firmy. Výtku nesprávného právního posouzení věci jest tudíž zřejmě odůvodněna. Nebylo proto zapotřebí, zabývatí se otázkou, zda žebřík byl nebezpečně postaven čili nic, a není odvolací řízení vadným proto, že se tak nestalo.